

szetesen,
annak a
köll tar-
kényel-
igéket
-móddal
osok tán
ül ezt a
es tudó-
magyar
: *teszel*,
éni egy
z ő kis
dankori
néniké-
a »*Kis*
ék azt,
bbet el-
Az a te
beszélés,
zzat. Az
xtromos-
azonban
só tár-
. Bár a
: mégis
i fogom.
Érdek-
Armin.
számu
ka. Szi-
lég osi-
r Alice,
számá-
icsonyra
kal. —
Koller
e (mint
enni kis
) a rejt-
n a ba-
t. Ha a
barátom.
Dezső.
— A. J.
ik, hogy
esetben
t kérem.

tt, nem

eum-épület.
sten.

BETEG SZEM. (Lásd a 315. lapon.)

MINOTAURUS.

— Mese a görög hajdanból. —

Irta Szidi néni.

(Folytatás.)

LIG hogy beértek a kikötőbe, már lejött Minosz királynak testőrsége és őrizet alá vette a hét ifjút és a hét leányt.

A fölfegyverkezett harcosok körülfogva a jövevényeket, Thezeus királyfit és társait a palotába vezették a király elé. Minosz szigorú, kegyetlen király volt. Ha érez volt az alak, mely Kréta szigetét őrizte: királyát vas embernek lehetett mondani, oly kemény volt a szive. Sűrű szemöldei alól szigorúan nézte az athénei áldozatokat. Minden más ember, látván ez ifjak szende, viruló szépségét, ártatlan tekintetét: olyast érez vala, mintha tövisen ülne mind addig, amíg oly szabaddá nem teszi őket, mint a nyári szellő.

De Minosz király csak arra gondolt: elég kövérek lesznek-e a Minotaurus étvágyának.

Egymás után hívta trónja elé a halvány, ijedt ifjakat és a zokogó leányokat. Mindegyiket oldalba bökte kormánypálcájával: valjon jó husban van-e, vagy sem — és fejének egy bölintésével bocsátá el őket ismét őreinek felügyelete alá.

De mikor Thezeus állt meg előtte, ezt figyelmesebben nézte: mert az ifju hős arca nyugodt volt, tekintete bátor.

— Fiatal ember, kérdé keményen, nem rettent meg téged a biztos halál? Minoturus elől nincs menekvés!

— Onként ajánlottam föl életemet, felelé Thezeus; nemes célra, félelem nélkül, örömet adom oda, ha köll. De te nem rettegsz. Minosz király, ki évről-évre könyörtelenül dobod a rút szörnyeteg elé Athéne virágját, az ártatlan ifjakat, a szende leányokat, hogy kedve teljék undok mohóságának? Nem remegsz, gonosz király, ha bős szivedbe tekintesz? Amint itt ülsz előttem, aranyos, drága-köves trónusodon, királyi palástban: a szemed közé vágom Minosz király, hogy magad gyüloletesebb szörnyeteg vagy mint Minotaurus.

— Ah! Annak hiszel? kiáltá a király vadul kaczagva. Hiszen holnap reggel majd lesz reá alkalom! Megitélheted: közülünk melyik a nagyobb szörnyeteg — Minotaurus-e vagy a király! Vigyék el innen, örök! Legyen ez a vakmerő, szóki-mondó ifju Minotaurusnak utolsó falatja!

A király trónja mellett állt az ő leánya Ariadne. Bájos és gyöngéd szivü leány volt; egészen más érzéssel nézte az elítélt foglyokat, mint kőszivü atyja. Sirt, mikor elgondolta, hogy szükség nélkül áldoznak föl ennyi szép ifju életet, mert hiszen a szörnyeteg szivesebben venne egy kövér tulkot, vagy hizott süldőt, mint ez ifju emberi teremtesek közül a legkövérebbet. És midőn Thezeusnak délczeg, vitéz alakját pillantá meg s látta, mily nyugodtan és bátran megy elejébe a szörnyü halálnak, még százszorta több könyörü-lettel volt irántuk. Az örök elvitték Thezeust. Ekkor a király lábaihoz borult Ariadne s térden állva könyörgött vérengző királyi atyjának, bocsátaná szabadon a foglyokat, különösen azt az egy ifjat.

— Hallgass, te kába leányzó! felelt a király. Mi közöd az efféle dologhoz? Ez állammi ügy, nem értesz te ahhoz! Menj, öntözd virágaidat és ne gondoldj többé ezzel az athénébeli népséggel! Oly bizonyos, hogy reggelre fölfalja őket a Minotaurus, mint hogy szalonkát eszem ma vacsorára!

A kegyetlen király, midőn ezt mondta, mintha maga is kész volt volna fölfalni Thezeust és társait. Mivel pedig az áldozatra kiszemelt ifjak javára egy kérő hangot sem akart többé hallani, a foglyokat elvitték a tömlöczbe és rájuk zárták a nehéz vas ajtókat. A porkoláb azt tanácsolta nekik, jó lesz, ha minél előbb lefeküsznek aludni, mert a Minotaurus korán szokta megkivánni a reggelijét. A félelemtől elesigázott fiatal népség csakhamar mély álomba sirta bele magát.

Csak Thezeus maradt ébren.

Ő nem volt olyan, mint a többi. Érezte, hogy eszesebb, bátrabb, erősebb is társainál, hogy éppen azért ő felelős az életükért és kötelessége még e végső pillanatban is mindent elkövetni a megszabadtításukért. Mélyen elgondolkodva járt fel s alá a sötét, nyirkos börtönben.

Éjfél előtt volt. Semmi nesz. Csak a messze harsogó tenger tompa zugása hallatszott. Egyszerre halkán kinyílt a vasas ajtó. A küszöbön Ariadne jelent meg, fákllyával a kezében.

— Ébren vagy-e, Thezeus királyfi? sottogá.

— Ébren vagyok, felelt Thezeus. Kéves már az én időm, nem akarom azt is alvással elvesztegetni.

— Kövess!... ezt sottogá Ariadne; de óvatosan lépj!

Porkolábbal, testőrrel mi történt, azt soha sem tudta meg Thezeus. De akárhogy esett, Ariadne háborítlanul nyitotta ki mind a vas ajtót, és Thezeust kivezette a holdvilágos éjszakába.

— Thezeus! szólt a leány, szabad vagy! Szállj hajódra és menj vissza Athénébe!

— Nem én, királyleány! mondá büszkén az ifju. Csak akkor hagyom el Kréta szigetét, ha megöltem Minotaurust, megmentettem társaimat és felszabadítottam Athénét ettől a kegyetlen sarcztól!

— Tudtam én, hogy ez lesz elhatározásod, mondá Ariadne. Jer hát velem, bátor ifju! Itt a pallosod, melyet oldaladról lekötöttek az örök. Ime fogjad és adják az istenek, hogy jól vedd hasznát!

Erre megfogta Thezeusnak a kezét és vezette, míg elértek egy sűrű sötét erdőbe, melybe a holdvilág fénye be nem hatolt. Még csak egy halvány fénysugárka sem világított nekik.

Miután már jó ideig jártak a sötétben, egy magas márvány kőfal elé értek, melyet a dűsan burjánzó iszalag és repkény szőtt be és tett komorrá sötét zöld leveleivel. Thezeus a kőfalban sehol sem talált nyílásra, melyen átmehettek volna; de Ariadne megnyomott gyöngéd ujjával egy márvány lapot, és ez, engedve a nyomásnak, kinyílt annyira, hogy átfészülhettek rajta. Erre aztán a márvány lap vissza fordult a helyébe.

— Itt vagyunk a híres utvesztőben, sottogá Ariadne. Ez az a labirintus, melyet Daedalus épített, mielőtt szárnya-

kat készített magának, melyekkel azután elszállt a szigetünkről, mint a sas-madár. Ezermester volt az a Daedalus! Valamennyi műve közt azonban a labirinthus a legcsodásabb. Csak néhány lépésnyire mennénk el az ajtótól, akár évekig elbarangolhatnánk itt, soha vissza nem találhnánk. És a labirinthus kellős közepén van a Minotaurus. Oda köll neked most elmenned, vitéz Thezeus!

— De hogyan találjam meg? kérde Thezeus, mikor, amint monddod, az utvesztő annyira megzavar!

(Vége következik.)

SZENDERGÉS ÓRÁJA.

(Képpel a 312. és 313. lapokon.)

BGYAN, ugyan, bagoly koma, szólt a dongó a szomszéd ágról, már mi-csoda lustálkodás ez? Ilyen gyönyörű fényes nappal aludni abban a sötét zugban!

— Pszt! Ne fecsej! Ha neked kedves ez a fényes nap, hát csak gyönyörködjél benne és ne zavard a mi nyugalalmunkat.

— De mikor boszant, ha ilyet látok. Most nyílik a sok mézes virág-kehely, minden ragyog s örül, és ti itt gubbaszkodtok. Hát mi köllene nektek, ha még ez sem tetszik?

— Ami köllene, az nincs; hát nem is törjük rajta a fejünket.

— Oh, tudom, nem szeretitek a fényes napvilágot

— Igazad van, az a fényes napsugár nagyon kellemetlen.

— No, ezt sem mondja más! Nektek talán bizony az volna kedvetekre, ha mindig olyan sötét, szürke borongós volna a nappal, mint télen és olyan hosszú az éjszaka.

— Az valóban szép és kedves idő. Csak a hó és hideg ne volna! Pompás homály van a nap nagyobb részén át; csupán az kár, hogy majd minden élő lény elrejtőzik, akár te is, te hitvány kis dongó, aki most annyira pöffeszkedel.

— Van eszem, hogy elrejtőzöm, kaczagott a dongó. De titeket hiába hoztak olyan nagy hírbe, hogy tudós és bölcs madarak vagytok. Nektek a tél is baj, a nyár is baj; egyszer fáztok, másszor éheztek. Így aztán szerencsétlenek vagytok télen-nyáron, ti szegény bölcssek!

S a dongó nevetve elröpült.

— Hm, nekem úgy tetszik, mintha ez a haszontalan kis dongó csufolt volna.

— Az nem baj. Hamar kész a kurta eszü a csufolkodással. Csak az a kérdés, igaza van-e?

— Nem tudom biz én. Mert az bizonyos, hogy télen bajunk a kevés eleség, nyáron bajunk a sok vakító világosság.

— Igaz, és mert igaz, mi haszna volna eltagadni? Azért mégis igaz volna. A bölcs nem huny szemet a baj előtt, hanem megküzd vele.

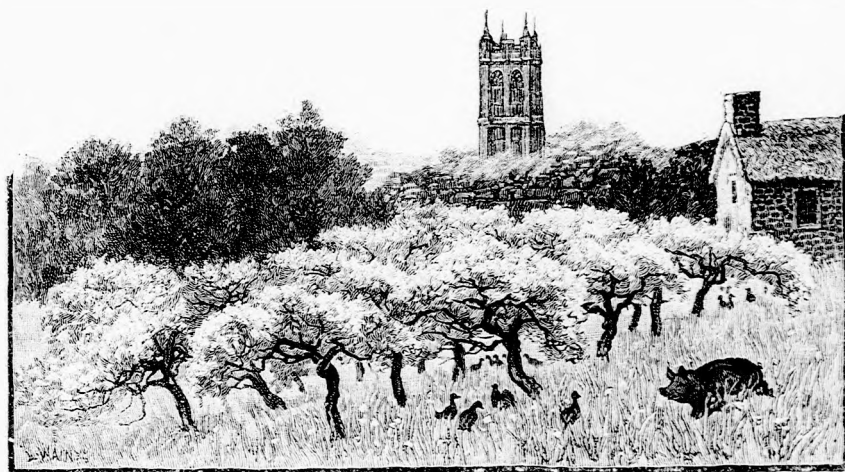
— Mi pedig meg is küzdünk; jó volna, ha jobb volna, de azért nem panaszkodunk sem télen, sem nyáron hanem mindig örülünk annak, ami jót találunk.

— Akkor hát nem illik ránk a csufolkodás. A jó mellett nem hetvenkedünk, mintha soha baj nem nyomna; a bajban nem kicsínyeljük a jót, mely részünkre jut. Nem csaljuk magunkat, nem csalunk meg mást, s aki ezért csufol, keressen másféle bölcseséget. Nekünk jó a miénk.

— Igazad van. Ne törődjünk vele. Még messze az est, aludjunk még egy nagyot.

S a két bölcs nagyot aludt estig, és átesvén a kellemetlen világosság óráin, homályban vigan keltek szárnyra.

A HÁZ ALATT.

LENN a kertben pipike,
 Sipogató kis csibe;
 Apró rucza tipeg-hápoj —
 Ide-oda botló, kotró.
 Közös anyátok, a kottló.
 Nagy-gondosan vigyáz rátok;
 A légbé is pillant néha,
 Nem-é csap le onnan héja.
 »Semmi veszély! Csak utánam!
 Mindig a lábam nyomában,
 Mindig itt maradjatok!
 Ti csibék kaparjatok,
 Ti meg fiaim ruczácskák,
 Itt éritek a tó sását.
 Annak fiatal hajtságát
 Tépjétek le magatok!«
 Egyszerre csak »röf röf röf...«
 Jön a malacz, meg is döf!
 Jó is volna, pocza? Persze!
 Döfne biz ő, de nincs mersze —

A kottló neki repül,
 Szárnyaival pofozgatja.
 S már a szemét kapargatja
 Karmával kegyetlenül.
 Egyet gondol a malacz:
 »Jobb is lesz, ha megszaladsz!«
 Nagyot nyikkan: »Vujk! Vujk!...«
 S a ház mögé elbujik;
 Ott az ölbe bedugják,
 Az ajtót is rácsukják;
 A kottló most vigan rázza szárnyait,
 Viszi bátran kis fiait, lányait.
 Mert nagy az ő diadalma —
 Mit kivivott egymagán;
 Söt talán
 Harsányan kukorékolna —
 Ha tudna. De nem tud ám!

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —

(A „Sastoll”, „Pertibi vára” stb. szerzőjétől.)

(Folytatás.)

UTOTTAK árkon-bokron keresztül megint, amig csak birtak. Most nem látták ugyan azt a ragyogó nagy csillagot, tehát nem tudták biztosan az irányt; de ugy körülbelül megjegyezték, merre van az a nagy hegy, amelyet Bond mutatott nekik a csillag irányában. Most már azt sem látták ugyan, mert erdős, dombos vidékre jutottak, ahol ötven lépésre sem láthatnak; és mindenféle szakadékot, sűrű bozótot kellett minduntalan megkerülni. De azért biztak magukban, hogy jó irányban haladnak.

Jó pár órai gyalogolás után lepihenetek egy árnyékos helyen és újra falatoztak a száraz kenyérből. S mialatt a száraz falatot rágták, eltanakodtak sajtóságtalanságukon.

— Mégis furcsa, szolt Károly. Néha szinte azt hiszem, hogy csak álmodom. Még nem régen biztos, kényelmes házában, mivel országban éltünk . . . és most itt egy idegen világrészben bolyongunk vad erdőségben, ahol vad emberek vehetnek üldözöbe . . . mindig azt várom, hogy egyszer csak fölbredek és otthon találok magamat az ágyamban . . .

— Pszt, ne fecsej most ilyen hiábavalóságot . . . amott jár valaki, szolt Rudi.

— Jaj! Kicsoda?

— Nem tudhatom, de bizonyos, hogy láttam egy pillanatra a bokrok közt. Talán maori . . . el kell rejtőznünk.

Hason csuszva mentek odább és a legsűrűbb bokrok közé bujtak. Ott feküdtek és füleltek sokáig. De nem hallatszott semmi nesz. Csak az apró madarak csattogtak, s papagályok rikácsoltak a fákon. Rudi végre fölkel.

— Az a valaki eddig már bizonyosan messze jár. Mehetünk tovább. A nap delelőre hágott. Most már a nap után kell igazodnunk. Bond azt mondta, hogy mindig délnek tartunk.

— No, az nagyon egyszerű.

— Dehogy egyszerű! Most igazán nem tudom, hogy értette. Mert itt a déli földgömbön vagyunk, itt minden megfordítva járja. Itt a déli nap volta-kép talán északot mutat . . .

— Oh persze! Dél már csak ott lehet, ahol a nap delel . . .

— Nem tudom . . . És most azt a nagy hegyet sem látni a sok fától, dombtól. Már hiába, hát csak induljunk valamerre.

Megindultak, de itt az erdőben nagyon keservesen haladtak. Néhol óriási ledőlő fák zárdták el az utat, másutt meg átgázolhatatlan sűrű bozót. De csak gyalogoltak kitaratóan és nagyon bizakodtak, hogy már jó messzire jutottak a maori tanyától. Este felé megtették az utolsó darab kenyeret, de ez már bizony nem sok volt. Megvigasztalta azonban őket az, hogy valami ösvényfélére jutottak.

— Nézd Rudi . . . itt lópatkó nyoma látszik . . . itt már bizonyosan közel járunk valami lakott helyhez. Ezen az uton tanyához érünk.

— Meglehet . . . de az is lehet, hogy csak valami haramia lovának a nyoma. Tudod, beszéltek, hogy itt sok megszőkött gonosztevő barangol. Bond is mondta, hogy ezek még rosszabbak a vadaknál.

— Oh Istenem! De hát akkor mit tegyünk?

— Csak menjünk ezen a csapáson. Hátha mégis jóra vezet.

Nem mentek sokáig, mikor egyszerre meglepetve állottak meg. Nem igen megszűre tüzet láttak . . . kissé odább két ló volt kipányvázva, a tűz mellett pedig két férfi ült.

— Kik lehetnek azok? suttogta Károly.

— Nem tudhatjuk. Akárhik, oda megyünk . . . látom, hogy főznek . . . talán adnak egy pár falatot és utba igazítanak. Fehér emberek, az bizonyos.

Elszántan megindultak és csakhamar a tüzhely közelébe értek. A két férfi csakugyan főzéssel foglalkozott. Marczona képű, izmos emberek voltak, meglehetősen rongyos ruhában, de erősen fölfegyverkezve. A közeli fához két puskát volt oda támasztva, egy-egy fejsze is hevert a földön mindegyik ember mellett, az övükbe pedig hosszú kés és pisztoly volt dugva. Ezek bizony jól el voltak látva minden ellenséggel szemben. Az arcuk meg, amint a tűz vörös fénye megvilágította, éppen nem mutatott valami nagy jószágot.

— Hm! Én azt hiszem, ezek afféle csavargó gonosztevők, sugta Rudi.

De már késő volt. A két férfi meghallotta a léptek nesztét. Fölugrottak, ke-

zökbe kapták a puskát és az egyik fenyegető hangon kiáltá:

— Ki az? Lépjen elő, hamar!

A fiuk még árnyékban álltak ugyan, de azt belátták, hogy elfutni veszedelmes volna. Ezek az emberek bizonyosan jobban el tudnak itt igazodni, hamar utól érik, s a futás csak gyanujokat költené föl. És hátha mégsem gonosztevők? Hiszen legalább beszélni lehet velök . . . nem a maori nyelven szóltak, hanem a Rudiék nyelvén. Tehát egy nemzetbeliek.

— Most már légy bátor! sugta Rudi az össénének. Menjünk előre.

A következő pillanatban egymás kezét fogva, előléptek s Rudi így szólt:

— Letehetik a puskát, nem vagyunk mi ellenségek.

— No, arra csakugyan aprók is volnátok. De ki jön utánatok?

— Senki. Hajótörött menekültek vagyunk. A maorik elfogtak, de megszőköttünk.

— És kifosztottak a vadak?

— Nem . . . nem bántottak.

— Annál jobb, akkor talán akad valami nekünk való. Ni, neked órád van, add csak ide.

Ez Károlynak szólt. Károly bizony nem adta volna, csakhogy az a semmirekellő nem kérdezte tovább, hanem elvette.

— Lássuk, mi van a zsebetekben. Elő a pénzzel!

Pénz nem volt a fiuknál, de Rudinál ott volt a pisztoly. Azt is elvették.

— Így ni. Ez nem való gyerek kezébe.

Az egyik semmiházi Rudit, a másik Károlyt motozta meg. Miután elszedtek

mindent, aminek valami hasznát vehették, még a gyújtós katulyát is, az egyik rabló röhögve mondá:

— Nagyok okosan tettétek, hogy ide jöttetek. Ennek az apróságnak jó hasznát vehetjük. Most már lásuk, hová iparkodtok.

— A Karthy kapitány tanyájára, szólt Rudi elszántan. Maguk rablók, azt látom, elszedték mindenünket, hát legyen a maguké. De ha okos szóra akarnak hallgatni, hát vezessenek minket a Karthy ur tanyájára és kezeskedem, többet fognak kapni, mint amit tőlünk elszedhettek.

A két rablónagyot nevetett.

— Karthy ur tanyájára? Bizonyal elmegyünk oda, fiaskám, sőt éppen oda igyekezünk. De már mi csak magunk szeretünk sétálni s azt nem tűrjük, hogy valaki tudja, merre járunk. Azért hát titeket majd csak szépen ide kötözünk, hogy valamikép másodszer is az utunkba ne botoljatok.

Hasztalan volt minden kapálózás, vergődés, fenyegetés, könyörgés. A haramiák egyike kötelet oldott le a derekáról, a fiukat egy vastag fához vonszolták és erősen oda kötözték. Aztán visszatértek a tűzhöz és jóízűen falatozni kezdtek a már megsült husból.

Károly majd félholt volt az ijedtségtől, kétségbeeséstől, de Rudiban inkább a harag forrt. Dühösen kiáltá:

— Oldozzatok fel, eresszetek el, ti rablók, haramiák!

SZENDERGÉS ÓRÁK (Lásd a 308. lapon.)

— Elhallgass, taeskó! kiáltá az egyik haramia.

— Nem hallgatok el! Mi nem bántottunk titeket... ti gonoszabbak vagytok a vadaknál.

— Még egyszer mondom, elhallgass, mert beléd szalajtok egy ólom galuskát, s akkor majd nem fecsegsz!

— Hát csak lőjj, akasztófa virága! Inkább öl meg, mint hogy így kinozzál.

— Ejnye, te nyelves ficzkó! Nesze!

S előrántva pisztolyát, rálőtt Rudira.

A fiu följajdult s karjából vér bugygyant ki. A haramia, ezt látva, nagyot kaczagott.

— No, hogy tetszik? Kapahatsz még többet is, de azt előre mondom, hogy ha másodszer ezélni fogok, nem lövök csak így tréfából.

Károly remegve sugta:

— Oh, ne szólj többet, Rudi... megölnék!

Egyelőre nem köllött félniük új lövéstől, mert a másik haramia így szólt a cinikusához:

— No, ne lövöldözz sokat. Meglehet, hogy ezeknek a ficzkóknak mégis vannak társaik s a lövések figyelmessé tehetik, hogy erre jőjjenek.

Ezután oda sem hederítettek többé a megkötözött rabokra, hanem jóízűen falatoztak. Tudták, hogy a fiuk jól oda vannak kötözve, azok ugyan nem mozdulhatnak. Nem is mozdultak. Károly a félelemtől, de Rudi valami más okból.

— Mit mosolyogsz olyan gunyosan? sugta Károly. Ugyan mi mulatságos van ebben ami szörnyű veszedelmünkben?

— Nem olyan nagy ez a veszedelem. Csak maradj csöndesen és nyugodtan. Nem sokára szabadok leszünk.

Károly nem értette, de Rudi jobbnak találta, hogy nem beszél és magyaráz sokat, mert a haramiák még figyelmessé lehetnének. Így nem ügyelve a fiukra, tovább lakomáztak, aztán kulacsot szedve elő, jót huztak a pálinkából és elnyújtóztak a földön. Csakhamar hallani lehetett a hortyogásukat. Elaludtak.

— Most már mozdulhatunk, szólt Rudi.

— Hogy mozdulhatnánk, mikor oly erősen meg vagyunk kötve!

— Csak voltunk. Szerencsés golyó volt az, melyet ez a gézengúz reám lőtt. Egy kicsit megvérezte a karomat, de nincsen semmi nagy bajom. Hanem a kötelet, mellyel a karom le van kötve, keresztül csapta a golyó. Mindjárt éreztem, hogy a kötélt meglazult. Most egyet rántok rajta ... így ni ... lent van!

A kötélt csakugyan szétszakadt s a mint Rudinak a félkeze fölszabadultt hamar kioldozta magát és öcssét. Nagyot lélekzettek, mert már az is nyereség volt, hogy szabadok voltak. De most már mit tegyenek?

— A pisztolyomat nem hagyom a semmirevalóknál, szólt Rudi. Szükségünk lehet rá, de meg vissza is kell adnom Bondnak, ha ugyan még találkozunk vele.

— Ugyan mit akarsz tenni? inté Károly. Oda mégy hozzájuk?

— Hiszen alusznak. Te csak menj erre be a sötét sűrűségbe ... mindjárt utánad megyek.

Károly engedelmeskedett. Rudi pedig lábbujj-hegyen óvatosan közeledett az alvó haramiákhoz. Az egyik mellett ott hevert a pisztoly a földön. Rudinak bizony dobogott a szive, mikor lehajolt és fölvette. De sikerült. Aztán kissé gyorsabban osont el Károlyhoz a sötétbe. Csakhogy éppen mert sietett, nem vigyázott oly nagyon s a száraz galy recsegett-ropogott a lába alatt. A rablók pedig szokva voltak hozzá, hogy szinte csak félig aludjanak. A csekély neszre is fölriadtak s Rudi és Károly elfojtott lélekzettel állapodtak meg, nehogy lép-teik zajával elárulják, merre bujkálnak. Látták is a még lobogó tüznél, amint a két haramia talpra ugrik és hallották amint dühösen szitkozódnak.

— Elszabadultak a semmirekellők s most bajt hozhatnak a nyakunkra! szólt az egyik. Te ostoba, így tudtad őket megkötözni?

— Hát talán te nem kötözted szintén? Te szoktál mindent ilyen ostobán végezni.

— Elhallgass, mert nyakon ütlek.

A másik ezt nem mondta, hanem mindjárt meg is tette. S bős dühében a két ezinkos javában össze verekedett, birkózott, fojtogatta egymást. Végre megbotlottak egy fagyókérben és földre buktak. Nagyot koppant az egyiknek a feje, amint egy kőbe ütődött, de még akkor sem eresztette el a másiknak a nyakát, amint fojtogatta. Mind a ketten eszméletlenül terültek el.

— Most fussunk! szólta Rudi.

— De hová?

— Mindegy, csak innen messzire, míg föl nem kelnek újra.

E pillanatban három éles fütty hangzott.

— Ez Bond! kiálták mind a ketten örvendve.

S ők is füttyentettek.

A füttyre azonban fölugrott az egyik rabló is. És kezébe kapva fejszójét, éppen a fiuk felé futott.

— Megálljatok csak, mindjárt meglátjuk, kifogtok-e rajtam!

— No hát lássuk!

Ezt a bokrok közül kiáltá valaki s ugyanabban a pillanatban hatalmas kéz ragadta torkon a rablót, aki meglepetésében védekezni sem tudott. Hiába is próbálta volna, mert ráismert ellenfelére.

— Jaj! Bond! hörögte ijedten.

— Rám ismersz? No én is rád ismerem, és azt is gyanítom, hogy az a két fiu nem ok nélkül futott előled, pedig ők bizonyosan nem bántottak. Hé, fiuk, ide!

Jöttek azok már ugy is, hallották a beszélgetést!

— Oh, kedves jó barátunk! Megint megmentett.

— Meg hát, mert bajba keveredtek. De most először is ezzel a harminával végezzünk. Csak volna, amivel megköttözzem.

— Van itt kötél, amivel ő kötözött meg minket.

— Hozzátok elő gyorsan.

Rudi mihamar előhozta és Bond utasítására, ki ezalatt a földre teperte

a rablót, a fiuk erősen össze kötözték ennek kezét-lábát.

— Így ni, szólta nyugodtan Bond. Most ide állítjuk ehhez a fához... még jut a kötélből, jól idekötjük s aztán várhatja a jó szerencsét.

(Folytatása következik.)

BETEG SZEM.

(Képpel a czímlapon.)

MI AZ, kedves kis Boriskám?
Mítől veres a szemed?

Nem is mint egyébkor láttam:
Nem mosolygva szelíd bátran
Nézel te most engemet.

Szemed tiszta, kék csillagát
Méri környezi rózsza szín?
Szilánk furódott beléje?
Vagy tán metsző, hideg szélbe?
Futkároztál oda kinn?

Hej, szélhordta rozsz szilánkja!...
A pillád alá szaladt...
Kendőmmel lesodorítom,
Szemed héját kifordítom,
S megváltlak egy perez alatt!

Már most bátran pillogathatsz!
No, fáj-e még? Ugy-e nem?
Főlszívárog egy csöppeske
Piczi fényes gyöngyszemecske —
De már tisztán lát a szem.

Vitéz kis lány vagy Boriskám;
Jól tartottad magadat!
Gizi hiven állt melletted,
Nem szepegett... csak egy cseppet —
Ime, vedd jutalmadat!

Amelyik a legszebb alma
A gyümölcs-tartóban ott:
A tied legyen Boriskám —
A négy szem datolyát, Gizám,
Hü kis testvér, te kapod!

A ZÁSZLÓ.

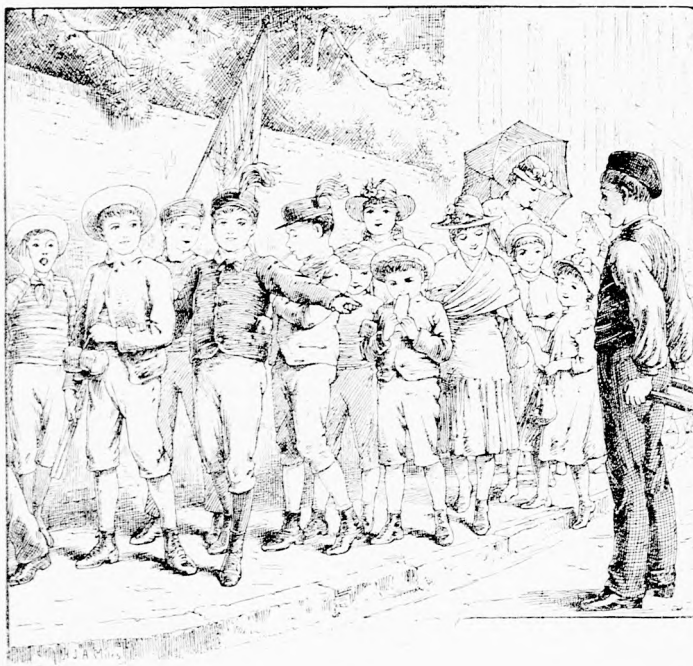
— Majális-történetke. —

(Három képpel.)

HLÁBA irigykedtek, hiába haragudtok, azért mégis úgy lesz, szólt a kis Elemér. Magam hallottam, mikor az igazgató ur mondta, hogy Jenő és Kálmán felváltva fogják vinni a zászlót.

— Az köllene még! kiáltá Endre mérgesen. Szeretném tudni, mivel értelmelték ők ki jobban? A tavalyi majálison is én vittem, meg Béla. Nekünk jussunk van hozzá!

— Már azt nem tudom, van-e jussotok... de magam is emlékszem, hogy kétszer is elejtettétek a zászlót, egyszer

... A MENET MEGINDULT. (Lásd a 317. lapon.)

éppen valami pocsolyába, alig tudták jól kitisztítani a drága selymet.

— Az csak véletlen baleset volt... már nagyon fáradtak is voltunk... de most majd jobban vigyázunk. Nem is lehet az, hogy ne mi kapjuk.

Már ha nem lehetett is, mégis megtörtént. Gyönyörű májusi nap volt, mi-

kor az iskolás sereg, fiuk, és leányok nagy örvendéssel össze gyűltek a rég várt kirándulásra, a nagy majálisra. A leányoknak nem volt semmi gondjuk, de a fiuk közt nagy volt a mozgolódás, hogy az iskola szép zászlaját ki fogja majd a kezébe kapni. Ez volt a legnagyobb kitüntetés, mely e napon diákokat ér-

Endre
el érde-
i majá-
Nekünk

e jusso-
n, hogy
egyszer

het. A kicsinyek, gyöngébbek nem gondolhattak rá, hogy nekik jusson a szerepese. Annál inkább versenyeztek a nagyobbak. És megtörtént, amit Endre és Béla nem akartak elhinni: nem ők kapták kezökbe a büszke zászlót, hanem Jenő és Kálmán.

— Remélem, jó gondját fogjátok viselni, szólt az igazgató. Tudjátok, a zászlótartónak úgy kell vigyáznia a

zászlójára, mint a szeme fényére. Rátok bízom, becsülettel hozzátok vissza.

Büszkén vette át Jenő a zászlót (Lásd a képet a 316. lapon.) s a menet aztán vígan megindult ki az erdőcske felé, hová már jó előre nagy kosarakban viték az egész napra való mindenféle elemzősiát. Jó kedve volt mindenkinek, csak Endre és Béla vágtak savanyu képet.

— Nézd, sugta Endre, mily gögösen

... A LEÁNYOK JÁTSZOTTAK. (Lásd a 318. lapon.)

nézeget szét az a Jenő! Azt hiszi, hogy ő különb zászlótartó, mint mi voltunk.

— Csuf igazságtalanság amit rajtunk elkövettek, mérgelődött Béla. Bár csak valami módját találhatnók, hogy megboszantsuk őket!

— Majd kigondolunk valamit. Most itt a menetben nem lehet, de majd ott kint eszünkbe jut valami. Estig van időnk.

— Csak azért is! Nem adnám három ozsonnáért, ha a végén az sülné ki, hogy Jenő és Kálmán csufot vallottak a zászlóval.

— Rajta leszünk! Csak maradjunk mindig egymás mellett és lessük ki a jó alkalmat.

Az irigykedő két össze esküvő aztán vig képet mutatott, mintha semmi roszban sem törné a fejét. Jenő és Kál-

mán pedig felváltva büszkén vitték a zászlót, ami nagy kitüntetés volt ugyan, de az igazat megvallva, nem volt éppen tulságosan mulatságos. Mert a zászló, ha nem volt is valami különösen nehéz, mégis csak megnyomta a vállukat, az ut pedig a városkától az erdőig jó hosszúra nyult. Végre azonban szerencsésen megérkeztek.

— Hol helyezzük el a zászlót? szölt Jenő Kálmánhoz. Jó helyre köll ten-nünk, ahol baj ne érhesse.

— Legjobb lesz itt a nagy fa alatt, ahol a kosarak, kendők, ruhák vannak. Aztán egyikünk majd mindig itt közel fog járni.

Össze göngyölték a zászlót és oda tá-masztották a fához.

— Én most itt maradok, szölt a lelki-ismeretes Jenő. Te menj játszani, az-tán vagy egy óra múlva jöjj vissza ör-nek, akkor én megyek játszani.

Jól tudták ugyan, hogy nem jár ezen a tájon semmiféle tolvaj, de még ha járna is, bizony nem a zászlót vinné el, ha-nem valami hasznosabbat. Ámde ha rájok volt bizva a drága kincs, becsü-lettel meg akarták őrizni, nagy boszu-ságára a két össze esküvőnek, mert így nem igen követhettek el semmi csinyt. Csakhamar azonban az össze esküvők kedvére fordult a dolog, mert a tanár, ki ott volt a gyerek-sereggel, látta, hogy Jenő és Kálmán felváltva vigyáznak a zászló mellett.

— Már ez fölösleges, fiaim, mondá mosolyogva. Itt nem fenyegeti semmi veszedelem a zászlónkat. Legyetek ott a pajtásaitokkal, mulassatok vigan.

Ezt a jó tanácsot Jenő és Kálmán persze szívesen követték. Messzire hang-zott az erdő a vigadozók zajától. Egyik helyen a leányok játszották a maguk szelid, csöndes játékait, (Lásd a képet a 317. lapon.) odább a fiuk lab-dáztak, kergetőztek, a kisebbek síp-al-dobbal, trombitával katonáskodtak: szó-val, hegyen-völgyön folyt a lakodalom. Biz' arra nem ügyelt senki, ha néha egyik-másik pajtás el is maradozott va-lahol. Endre és Béla pedig egy ízben jó ideig elmaradtak valahol. De aztán me-gínt csak előkerültek még vigabban, mint a többiek. Már a két zászló-tartónál csak-ugyan vigabban, mert Jenő egyszerre csak ijedten futott Kálmánhoz s lelken-dezve kérdé:

— Hol a zászló? Te tetted el vala-hová?

— A zászlót? Ott köll annak lenni a fa alatt.

— Nincs . . . éppen most jártam ott . . .

— Lehetetlen! Talán csak lecsuszott a földre.

Oda futottak . . . keresték, de hiába. Nagy darabon kutattak köröskörül, mind hiába. A zászló eltűnt, vége a becsü-letnek. Ijedező beszédökre, keresgélésre sok pajtás is oda gyülekezett, s maga a tanár is ott termett és megtudta a bajt. Igen szigorú képpel nézett körül, aztán így szölt:

— Ti ketten Jenő és Kálmán, nem vagytok hibásak. Én magam küldtelek játszani, mert bizonyosnak hittem, hogy itt nincs tolvaj. Most is hiszem s még föl akarom tenni, hogy csak tréfált va-

és Kálmán
messzire hang-
zó zajától.
átstózták a
ait, (Lásd a
a fiuk lab-
bek síppal-
kodtak: szó-
lakodalom.
ti, ha néha
radozott va-
egy ízben jó
e aztán me-
tabban, mint
rtónál csak-
ő egyszerre
oz s lelken-
ted el vala-
annak lenni
most jártam
k lecsuszott
t, de hiába.
skörül, mind
ge a becsü-
keresgélésre
zett, s maga
megtudta a
ézett körül.
Kálmán, nem
m küldtelek
hittem, hogy
zem s még
k tréfált va-

laki. De ez rosz tréfa. Aki tehát el-
vitte és eldugta a zászlót, tüstént hozza
elő! Mit nevetgéltek ti ketten, Endre és
Béla? Ti követtétek el a csinyt! Hoz-
zátok elő a zászlót!

A fortélyosabb Jenő oda sugott paj-
tásának:

— Kitalálta,
hát ne tagad-
juk; jobb lesz,
ha tréfára for-
ditjuk.

És nevetve,
ártatlan képpel
mondták, hogy
csak meg akar-
ták egy kicsit
tréfálni a zász-
lótartókat.

— Jól van,
szólt a tanár.
De már elég
a tréfából. Ti
többiek foly-
tassátok a játé-
kaitokat, most
már én vise-
lem gondját a
zászlónak. Sza-
porán, Endre
és Béla, hozzá-
tok ide nekem.

Futott a két pajtás, jó messzire be-
az erdőbe. Nem sikerült egészen a csiny,
no de egy kis ideig Jenő és Kálmán
mégis meg voltak réműlve: hát ez is
elég.

Nevetve értek egy szakadékhoz, a
hova a zászlót eldugták. De ekkor az-

tán hirtelen elmúlt a nevetésök és egy-
másra bámultak... a zászló nem volt ott.

— El... ellopták...! hebegte Jenő
sápadozva. Most már igazán eltűnt!

— Oh! Hogy lépünk a tanár elé?
Mit mondjunk? Minek is fogtunk bele?
Én haza szököm!

... NAGYVIGSÁGGAL VONULTAK BE.

(Lásd a 320. lapon.)

Jenő sem tu-
dott okosabbat
gondolni. Meg-
kerülték a mu-
latozókat és
haza futottak.
Nem köllött
már nekik ma-
jális... mulat-
hatnak a töb-
biek, ők ketten
szomoruan, bo-
szankodva, egy-
mást okolva
busulták végig
a fél napot. És
mi lesz még
holnap? Mert
holnap majd
számolni kell,
akkor már nem
lehet elfutni.
És ellenségök
lesz a többi
fiu mind, mert

azoknak is bizonyosan meg van rontva
a multságok, mert eddig már kitalál-
hatták, hogy végkép eltűnt a zászlójok,
azért nem tértek ők ketten vissza.

Szerettek volna elbujni, de a kíván-
csiség mégis csak sarkalta őket s este
felé egy kapu alól lopva nézték, hogyan

térnek haza a többiek. Furcsa! Nem busultak azok egy csöppet sem. Kissé fáradtan ugyan, de nagy vigszággal, dalolva, sipolva, a leánykák bokkrétákkal, mindnyájan boldogan vonultak be (Lásd a képet a 319. oldalon) és nini!... ott a zászló is! Igen, ott hozzák hátul csakhogy most a kis Elemér emelgeti nagy büszkén. De jó hogy megvan! Örömmükben Jenő és Kálmán elő rohantak, hogy megtudják, hogyan és honnan sikerült az elveszett zászlót vissza keríteni? A fiuk nagyot nevettek s Jenő jókedvűen felelé:

— Nem volt az elveszve, csak ti estetek bele a verembe, melyet nekünk ástatok. Mikor ti elindultatok a zászlóért, Elemérke elvált és elmondta, hogy ő rég tudta a ti irigykedéseiteket. Vigyáztok, látta mikor eldugtátok a zászlót, s ő aztán vissza csempészte és más helyre dugta el, ahol ti meg nem találjátok. Elő is hozta mindjárt és nem volt semmi baj. Ha vissza tértek, jó nevetéssel fogadtunk volna. A tanár ur sem haragudott többé, mi pedig azzal jutalmaztuk meg Elemért, hogy itt az utcán neki adtuk át a zászlót. Így hát minden nagyon jól végződött.

— Igen ám, nektek! szólt Béla sava nyu képpel. De nekünk kettőnknek még soha sem volt ilyen keserves napunk. No, de nem is lesz! Fogadom, hogy többé soha sem irigykedem és nem iparkodom a mások örömeinek megrontására.

— De még én sem, mondá Endre. Elég volt leczkének ez az elmulasztott majális!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A „*Kis Lap*“ XL. köt. 17-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Antal János, Loyczel Irma, Reitmann testv.

Kis Értesítő.

Oly könyv jelent meg Hornyánszky Viktor kiadásában, melyet bizonyára lelkesedéssel fog fogadni minden szüle, és a jó szülék közvetítésével örömeire, épülésére fog szolgálni minden gyermeknek, az ölbeltől a métázó fiukig, cicizázó lányokig. E könyv czime: „**Magyar gyermek-játék-gyűjtemény.**“ Szerkesztette *dr. Kiss Aron*. A szorgalomnak és szeretetnek igazi emlék-műve ez. A 34 ives negyedret alaku munka ára 3 frt, amely csekély összeg nincs arányban a gondos kiállítású kötet gazdag tartalmával, terjedelmével. Ne legyen magyar ház, amelyben ez a könyv ott nincs. **Forgó bácsi.**

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mihálffy Gedeon. Azt kérde: igaz-e, hogy a csethal emlős állat? Hát azt hiszed, hogy halászosok, hajósok, akik megfigyelték, mókáztak, és ezek nyomán a tudósok, akik azt alaposan megvizsgálták: tréfa kedviért írták le az ő természetrajzi könyveikben? — **Reitmann testvérek.** A rejtvényeitek sikerültebbjeivel már mások előztek meg: azok már megjelentek a „*Kis Lap*“-ban. Buzgalmatok azért mégis dicséretes. Szabad órákban foglalkozva ezzel a elméleti játékkal, fogtok szerkeszteni olyanokat is, melyek mindenképen beválnak. Üdvözöllek mint újabb híveimet! — **Bosznay Dezső.** Ügyes rajzok. A te kezud munkái? A 2-ik számút közlöm. — *Több levélről a jövő számban.*

Nyugta

30 — azaz: harmincz frtról, mely összeget mint a „*Kis Lap*“ kegyes szívű olvasói részéről a „*Szünidei gyermekeleplek*“ szánt adakozást **Forgó bácsitól** köszönettel átvettünk.

Budapest, 1891. május hó 10.

Sturm Albert
pénztárnok.

Gf. Teleki Géza
elnök.